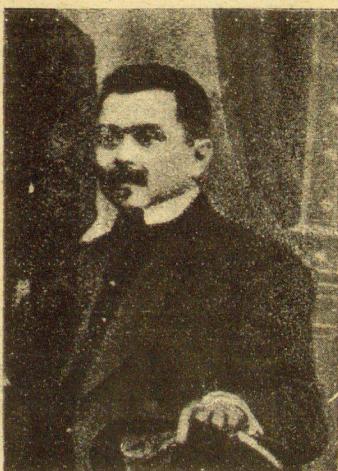

Драги съграждани!

Нѣма нищо по-възвишено отъ благороднитѣ прояви на характера и нищо по-отрадно отъ изпълнението на дѣлга.

А може ли да се отрече, чѣ любовта къмъ родното ни място, привързаността къмъ родния ни градъ, не спада въ кръга на нашите задължения? Човѣкъ обича мястото, гдето се е родилъ и порасналъ; родното му място е мило на сърцето, съ всичко що съдѣржа. Тамъ живѣятъ родители, братя, сестри и роднини; тамъ е бащиния домъ, гдето за прѣвъ пѣтъ видѣхме тоя чуденъ Божи свѣтъ; тамъ е преминато веселото

Георги Ношовъ.

и безгрижно детство, съ което сѫ съвѣрзани най-пленителнитѣ възпоменания, окръжащи люлката-утрото на нашия животъ. Ето защо, безъ да щемъ, ние се чувствуваляемъ съвѣрзани съ родния си край и погледите ни сѫ обѣрнати винаги къмъ него.

Съ които сме расли и живели, съ тѣхъ се разбираме най-добре, тѣхъ обичаме най-много. Ний сме съвѣрзани съ тѣхъ по еднаквостъ на нрави, обичаи и чувства. Въ душата на всѣкой нашъ съгражданинъ има винаги нѣщо общо съ нашата душа. Друго-яче не може да бѫде; ние сме живѣли въ единъ и сѫщи градъ, при еднакви условия, които даватъ отпечатъкъ на характера; ние питаемъ сѫщите чувства къмъ родния ни край, въодушевляватъ ни сѫщите идеи.—Тая еднаквостъ въ мислите и чувствата е, която ни кара да се поздравляваме съ радостъ и да изпитваме истинско удоволствие, когато се срещнемъ на чужбина.